

Dragi sobratje v duhovniški službi, dragi sobratje jezuiti, dragi diakoni, bogoslovci, dragi bratje in sestre.

Poseben pozdrav vam diakoni: Rok Bečan, Benjamin Bevc, Egon Hriberšek in Marko Pavlič, ki boste kmalu postali duhovniki, prisrčen pozdrav vašim staršem, sorodnikom in prijateljem.

Na predvečer praznika apostolov Petra in Pavla nam Božja beseda podari tri pomensko bogate odlomke: prvega iz Apostolskih del, drugega iz pisma apostola Pavla Galačanom, v katerem nam sv. Pavel spregovori o svojem spreobrnjenju in evangelij, v katerem Jezus zaupa Petru skrb za njegovo čredo. Ta evangeljski odlomek je še posebej nagovarjajoč, saj je nastal po Jezusovem trpljenju, smrti in vstajenju, pa tudi po trojni Petrovi zatajitvi.

Jezus je Petra izbral, kot prvega med apostoli, a ga je ta kmalu zatajil.

Na vprašanje Petra, pred trpljenjem: »Kam greš?« Mu je Jezus odgovoril: »Tja, kamor grem jaz, mi sedaj še ne moreš slediti, sledil mi boš kasneje«. Takrat se je Peter hudoval, češ, »zakaj, ti ne bi mogel slediti sedaj? Pripravljen sem dati udi življenje zate!« In takrat mu je Jezus napovedal trikratno zatajitev.

Po vstajenju se Jezus prikaže učencem pri Tiberijskem jezeru. Po naporni noči jih je Jezus pričakal na obali, z žerjavico, na kateri je bila riba in kruh. To se je zgodilo po čudežnem ulovu rib, na Jezusovo besedo. Ko so apostoli prišli s čolnom do obrežja, jih je povabil jest in na koncu te ga obeda postavil Simonu Petru vprašanje: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kot tile?«

Tokrat je bil Petrov odgovor ponižen, to takoj pade v oči.

Vidi se, da se Peter ne naslanja več nase. Žalostna izkušnja ob zatajitvi ga je naučila, da ne more računati na svoje sposobnosti in svoje zasluge, zato je njegov odgovor: »Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.«

Svoje vprašanje Jezus Petru postavi trikrat, da bi ob tem Peter začutil, kako ga Jezus ljubi, kljub njegovi slabosti.

Jezus ne vpraša Petra, če ima administrativne sposobnosti, da bo vodil Cerkev. Ne vpraša ga, če je dober organizator, ne vpraša ga, če je dovolj moder, da se bo lahko spopadal z nasprotniki. Vpraša ga samo: »Ali me ljubiš bolj, ko tile?«

Apostolat, poslanstvo apostola, je postavljeno in sloni na osebnem, intimnem odnosu z Jezusom! To je edini trden temelj, kajti poslanstvo apostola je v prvi vrsti oznanjevanje Božje ljubezni. Ta pa mora biti najprej osebno izkustvo, ki me doseže, kljub mojim slabostim.

Peter, po tem kar je doživel, ve, da resnični izvir ljubezni ni v njem. Ko ga Gospod vpraša, če ga ljubi, mu s tem kaže na izvir prave ljubezni, ki je v Gospodu. In to ljubezen mu želi podeliti!

Vsakemu od nas, tudi vam dragi Rok, Benjamin, Egon in Marko, Jezus postavlja isto vprašanje. Postavlja ga zato, da bi ga mi vsi prosili, naj tudi nam podeli dar svoje ljubezni.

Mi nosimo v sebi željo, da bi ljubili Gospoda, a na vsakem koraku ugotavljamo, kako smo krhki, slabotni, kako nismo sposobni držati dane besede, oziroma, kako nam ne uspe biti zvest, zato je naš odgovor poln dvomov in negotovosti.

Jezus, ki nas pozna v globino našega srca, nam prihaja naproti, da lahko tudi mi odgovorimo na njegovo vprašanje, enako kot Peter: »Da, gospod, ti veš, da te ljubim!«

Ne ljubim te, ker sem popoln. Ne ljubim te, ker se čutim trdnega in močnega. Ne ljubim te, ker sem darežljiv, ampak te ljubim, ker si ti dober in milostljiv z menoj. Ljubim te, ker mi ti prihajaš naproti s svojo ljubeznijo in mi s tem daješ priložnost, da lahko rastem v ljubezni do tebe, in to dan za dnem.

Evangelij nam pokaže, do kje lahko pride darežljiva Jezusova ljubezen. Zadnja beseda, ki jo Jezus izreče Petru je: »Hodi za menoj!« in mu pove, kaj to pomeni, do mučeništva.

Jezus je prvi v ljubezni. On mora najprej učencem pokazati, da jih ljubi in to do konca. To pa je v tem, da daruje svoje življenje zanje. To se mora najprej zgoditi. Šele potem mu bodo lahko učenci sledili s tisto ljubeznijo, ki prihaja iz prebodenega Jezusovega srca.

Jezus torej po trpljenju, smrti in vstajenju Petru podeli veliki dar, da mu lahko sledi: »Hodi za menoj!« Pove mu, da to pomeni, do smrti, do konca.

Evangelist Janez doda svoj komentar: »To pa je rekel, ker je hotel naznaniti s kakšno smrtjo bo proslavil Boga.«

Jezus podeli Petru popolno ljubezen, ki pa je v tem, da bo izgoreval za Gospoda in se mu bo na koncu ves izročil.

Peter pa iz svoje izkušnje tudi ve, da Božje usmiljenje prihaja k človeku po križu, kar kaže na Božjo solidarnost z nami, na solidarnost z našo človeško krhkostjo in grešnostjo.

Dragi Rok, Benjamin, Egon in Marko, v globini svojega srca je vsak od vas začutil klic, da se izročite Jezusu, da ste mu na razpolago, kot oznanjevalci njegovega evangelija.

Ko se danes ozirate nazaj, lahko spoznavate, kako je Gospod vedno bolj stopal v vaše življenje. Njegov klic je postal tako močan, da vas je osvojil do te mere, da je to postalo vaše življenjsko poslanstvo v Družbi Jezusovi.

Po milosti Božji, kot čisti zastonski dar, danes prejemate poslanstvo, da boste stopili v Gospodov vinograd kot duhovniki, da bi ljudem oznanjali, da se Bog v svojem usmiljenju sklanja prav k vsakemu človeku!

Kot duhovniki boste obhajali presveto daritev, po kateri Vstali Gospod med nami živi in deluje po nas, če spolnjujemo njegovo voljo. Po vas se bo sklanjal k bolnikom, ko jim boste vi kazali, kako jim je Bog blizu. V obupanih boste prebujali upanje, ki ga more v človeku prebuditi samo Bog.

Odpirali boste vrata sprave tistim, ki so se zaradi greha znašli daleč od Boga in zunaj občestva. V Božjem imenu boste ljudem našega časa prinašal radost, mir, pogum in zaupanje.

Papež Frančišek nam duhovnikom priporoča, da hodimo sredi svojega ljudstva. To pomeni, da smo jim blizu, da znamo začutiti njihove bolečine in hrepenenja.

Alojz Rebula je že 1967. leta v svojem članku »Slovenski duhovnik po koncilu« zapisal : »Prvo kar pričakuje današnji človek od duhovnika je, da bo človek, ki v ospredje postavlja srce« in nadaljuje, da v današnjem laiciziranem, recimo kar paganiziranem svetu, je osebna človeškost edino, na kar more človek v svojih človeških stiskah računati pri duhovniku. Zato tudi papež Frančišek nas duhovnike spodbuja, da pri duhovnem pogovoru znamo najprej poslušati, in ne obsojati. Kako pomembno je, da znamo spodbujati in, da znamo pri pridigi nagovoriti tako, da nam ljudje prisluhnejo in razumejo, kar jim želimo sporočiti.

Dragi Rok, Benjamin, Egon in Marko, »Srebra in zlata nimava«, sta odgovorila Peter in Janez hromemu človeku, ki ju je prosil miloščine. Imava pa nekaj, kar presega vse srebro in zlato in sploh vse zaklade na svetu, nekaj, česar bogataš na svetu ne more dati. Prinašava Jezusa Kristusa! On je tisti, ki lahko »človeka postavi na noge, mu podari novo, lepše in polnejše življenje«.

Sv. Pavel s svojim življenjem potrjuje to resnico, saj je iz Kristusovega preganjalca, postal najbolj goreč oznanjevalec njegovega evangelija. V svojem poslanstvu je dan za dnem doživljal, da mu je bil Gospod blizu, kako mu je dajal moč, da je skupaj z njim lahko izpolnil poslanstvo evangelija, ki mu je bilo zaupano.

Zato tudi vi, ki boste čez nekaj trenutkov postali duhovniki, bodite vedno trdno zasidrani v Njem, ki vas je poklical in vas pošilja, kajti samo tako boste lahko njegove priče v tem svetu in boste lahko kljubovali skušnjavam in težavam ter boste lahko ohranjali v sebi plamen vere in poklicanosti!

V svojem duhovniškem poslanstvu se zavedajte svoje krhkosti in ostanite vsak trenutek odprti za Božje darove, da vas bo lahko dosegala Božja moč! Naj vas na tej poti v Družbi Jezusovi spremlja priprošnja našega ustanovitelja sv. Ignacija Loyolskega in tolikih svetih in blaženih iz Družbe Jezusove ter priprošnja Blažene Device, Matere družbe Jezusove. Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit